

да ся выкаты иезуити. Лойола станжлъ пръвъ начяльникъ на ордена. На негово вѣмѣя и послѣ тоя орденъ полу-чилъ слѣдня-та урядба.

Начяльникъ-тъ на ордена живѣлъ въ Римъ; него избирали братия-та; а той отряждалъ другы-ты глава-таре на ордена. За членове на ордена зимали само достойны людие, конто были задѣжени да ся покорявать на по-стары-ты, и да исказвать всячко що работять и що мыслять. Тии ся слѣдили единъ другый и, когото виждали, че не работи кѣкто трѣбва, тутакси го ислѣж-дали отъ общество-то. Начялство-то глядало да натѣ-кмява за духовници у голѣмци-ты и у царю-ты най-хы-тры-ты и най-пѣргавы-ты иезуиты. Най-учени-ти членове ся отряждали за учители по училища-та, дѣто глядали да учять дѣца-та да държять здраво католическѣ-тѣ вѣрѣ и да мразять другы-ты вѣры. Така орденъ-тъ скоро до-былъ голѣмо влияние въ много земи и ся обогатилъ. Тоя орденъ най много зель да гони протестанство-то.

Филиппъ II. Реформация-та проникнула и въ южны Европѣ, сир. въ Италиѣ и Испаниѣ; нѣ тамъ тя была истрѣбена съ бесчловѣчны мѣрки, сир. съ тайнѣ-тѣ сѣдѣж (инквизициѣ). Отъ царю-ты най-распаленъ като-ликъ въ XVI вѣкѣ былъ испанскыи царь Филиппъ II (1556—1598 год.). Той, кога сѣдѣжлъ на прѣстола, былъ най-силенъ царь въ Европѣ. Освѣтъ Испаниѣ той наслѣ-дилъ отъ бащѣ си и Нидерландиѣ, Неаполь, Миланъ, Сицилиѣ и бескрайны-ты земи въ Новый свѣтъ, пълны съ злато и сребро. Голѣма-та флота правила Испаниѣ пѣрвѣ морскѣ държавѣ; а сухопѣтна-та войска, коѣто прѣдводили прочюти войводи на Карла V (Алба, Егмонтъ и др.), была много силна. Нѣ въ четъредесѣтъ годишне-то си царуваніе, Филиппъ докаралъ Испаниѣ да осиро-машѣ и да ослабне.

Филиппъ, за да искорени ереси-ты въ Испаниѣ, умножилъ сѣдѣвица-та на тайнѣ-тѣ сѣдѣж съ много съглядаче, и съ страшнѣ живѣ изгорѣ (ауто да фе). „Азъ самъ щѣ занесѣ дръва за огнѣя да изгорѣ сына си, — казвалъ Филиппъ — акобы той да ся покаже еретикъ“.